

ning om, hvorvidt et saadant Dyr har lidt af en Sygdom, der er skadelig for Sundheden, maa man se Dyret, helst naturligvis inden det slagtes, men i høert Fald maa man se det, medens endnu Kroppen og Indvoldene og det Sele er til Stede. Naavnlig er jo en Betragtning af Indvoldene, af Dyrets indre Organer i den Henseende af stor Vigtighed. Derfor tror jeg, at man maa gjøre sig det klart, at den Kontrol, som kun bestaar i, at Kjøb ligesom de andre i § 1 omtalte Gjenstande kan bestues paa de Steder, hvor det falholdes i sønderhugget Tilstand o. s. v., ikke vil have Meget at betyde, i Virkeligheden ikke vil frembyde nogen Garanti. Skal der være en Garanti til Stede for, at der ikke bringes Kjøb i Handelen, som hidrører fra Dyr, som have lidt af Sygdomme, som gjøre Kjødets Nydelse skadelig for Mennesker, saa tror jeg, at man ikke godt kan blive stående ved mindre end det, som er foreslaaet i § 5. Jeg har i det Mindste ikke kunnet tænke mig nogen Mellemsvei. Det følger af sig selv, at hvis man vil gaa saa vidt, at man vil indføre Slagtevang i de større Kjøbstæder, vil jeg erkjende, at det er saa meget bedre. Jeg har imidlertid ikke troet, at det gif an at gaa saa vidt, og jeg har derfor ment, at man for Tiden maatte indskrænke sig til at overlade Dette til Kjøbstæderne selv. Naar en Kjøbstad vil opføre et passende Slagtehus og gennem en Sundhedsbetragtning træffe de fornødne Foranstaltninger og Bestemmelser i saa Henseende, med andre Ord gennemføre Slagtevangen, saa mener jeg, at det burde staa en saadan Kommune frit for, at der burde være Bestemmelser i Loven, som gjorde det muligt for en Kommune at gjøre det, og for en saadan Kommunes Bedkommende kunde for en Del Bestemmelserne i § 5 falde bort. At gjøre det til en Tvangssag for en Kommune at oprette et Slagtehus, forekommer mig imidlertid for Diebliffet at være et alt for stærkt Skridt baade med Hensyn til den Byrde, det vilde paalægge Kommunerne, og med Hensyn til den Byrde, det vilde paalægge Slagterne. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at der endog kunde blive Spørgsmaal om Erstatning, og navnlig til de Slagtere, som i de senere Aar tilbels efter Sundhedsautoriteternes Opfordring og for at komme overens med dem, have oprettet Slagterier efter en bedre og mere moderne Methode. Saadanne Folk, der have kostet ikke saa Penge derpaa, vilde efter min Mening lide Uret, naar man tvang dem ind i et offentligt Slagtehus, saaledes at de Ublæg, de selv havde havt ved at tilveiebringe Slagterier, blev unyttige, hvortil endvidere vilde komme, at man formodentlig endda vilde forlange Leie for, at de kunde faae Lov til at bruge det offentlige Slagtehus. Dette kan jo ordnes paa forskjellig Maade; men i de Byer, i hvilke man vilde ind-

rette offentlige Slagtehus, maatte man vel i Reglen indrette sig saaledes, at der maatte betales Noget for Benyttelsen af et saadant Slagtehus fra Slagterens Side. Jeg har derfor troet, at det ikke gif an at gaa saa vidt; men skulde virkelig Representationen vilde gaa saa vidt, vilde det fra mit Synspunkt, som nærmest er Betyggelse for Befolkningen i sanitær Henseende, kun kunne stille sig som særdeles heldigt. Jeg havde ikke troet eller turdet vente, at man vilde gaa frem med saa megen Energi i denne Sag, men skulde det vise sig, at man vilde det, vilde jeg kun glæde mig derover. Dersom man gaar ud fra, at det ikke vil lade sig gjøre at indføre Slagtevang, maa man se, hvilke andre Foranstaltninger der kan træffes, og ifølge de Betragtninger, jeg før udviklede, og som ogsaa aldeles bestemt fremgaa af Sundhedskollegiets Udtalelse, bør man, dersom der skal være en virkelig Betyggelse mod den Slags Sygdomme, se paa Dyret enten ved Slagtingen eller umiddelbart efter og paa et Tidspunkt, hvor Alt, navnlig Indvoldene, er tilstede. I det jeg gaar ud fra dette, som jeg tror, man ikke kan komme bort fra, hvis man vil skabe en virkelig Garanti, har jeg ment, at man ikke kunde ordne Forholdet paa en lempeligere Maade, end at ved hver Slagting af et Dyr efter de Regler, som Lovforslaget omhandler, en Dyrslæge eller en anden sagkyndig Mand skal være eller kaldes tilstede for at afgive sit Skjøn om Kjødets Brugelighed, og det er, saa vidt mig synes, en aldeles indlysende Ting, at, naar en saadan Kontrol indføres i en By, maa det ogsaa forbydes dertil at indføre Kjøb andetsteds fra, som ikke har været undergivet en lignende Kontrol; thi hvis det ikke bliver Tilfældet, vilde Kontrolforanstaltningerne for Byens eget Bedkommende være ganske unyttige. De Ting, forekommer det mig, hænge aldeles nødvendig sammen saaledes, at naar man ikke vil den ene, kan man fornuftigvis heller ikke ville den anden, og vil man det One, maa man fornuftigvis ogsaa ville det Andet. Det staar derfor saaledes for mig, at Spørgsmaalet med Hensyn til § 5 maa blive det, om man ønsker at opnaa nogen virkelig Garanti med Hensyn til Kjødet og dets Sundhedstilstand som Næringsmiddel betragtet eller ikke. Mener man, at de Menner, som den nye Ordning medfører, ere for store i Forhold til Faren, saa tror jeg ikke, at man ret vel kan komme til en andet Resultat end at flette § 5 ud. Tror man derimod, at Faren er saa betydelig, at der maa gjøres noget Alvorligt, noget Virkeligt, saa har det i det Mindste ikke været mig muligt at se, at man kan lade sig nøie med væsentlig Mindre end det, der indeholdes i § 5. Skulde det Udvalg, der nu maatte blive nedsat, være i Stand til foreslaa en Mellemsvei, som jeg ikke har tænkt mig, og som virkelig kunde indeholde noget Brugbart, noget i saa Henseende Betyggende, skal jeg na-